

staaende ved den angivne Tidsgrændse. Medens man nemlig i ethvert af de Tilfælde, hvor man har valgt at lade Opnaaelsen af en kortere eller længere Tjenestetid afgjøre ved Lodtrækning, saasom navnlig ved Hjemsendelsen af en Deel af de Menige efter den første Uddannelse, ikke har fundet nogen Grund til at nægte Deeltagerne i Lodtrækningen Ret til indbyrdes Bytning, er det en Selvfølge, at man derimod her, hvor den foreslaaede Udtagelse netop tilsigter at kunne faae de dygtigste Kræfter ind i Befalingsmandsklassen, selv om de ikke frivillig tilbyde sig, ingen Bytningstilladelse kan tilstaae dem, som Valget træffer. Men netop paa Grund heraf synes Villighed at tale for, at Tjenestetiden ialtsald ikke gjøres længere for disse end for de ved hiin Lodtrækning mindst heldige Kammerater. Ikke heller har man kunnet lufte Diet for det lidet Heldige i at forøge Tjenestetiden for Befalingsmandseleverne saameget, at den af de Paagjældende kunde blive betragtet som en uforholdsmæssig Byrde. Derved vilde nemlig være aabnet en Mulighed for, at Interessen kunde sløves, Tjenstivoren formindstes, og tilstedeværende Evner forsætlig holdes skjulte, kort sagt, at den valgte Fremgangsmaade, der netop tilsigter at faae Dygtigheden frem, og helst frivillig frem, muligviis kunde forfeile sit Maal eller endog maaffee fremkalde Tilstande, som helst maae undgaaes.

Man har af disse Hensyn troet at burde nedstemme Fordringerne til Befalingsmandselevernes ufrivillige Tjenestetid til det ovennævnte Minimum, nemlig kun til saa lang Tid, som de Menige af samme Aaben kunne holdes til Tjeneste. Det tør dog antages, at man, ved en nogenlunde heldig Udtagelse af Corporalstolens Elever, i det saaledes givne Tidsrum vil kunne tildele dem en Uddannelse, der gjør Størstedelen af dem stikfede til at benyttes som Underofficerer af laveste Grad, og bringer de Flinkeste frem til et saadant Udviklingsstrin, at de i Krigstid strax kunne anvendes som Delingsførere eller i Fredstid ved i Aars fortsat Tjeneste kunne uddannes til Officerer. Medens man derfor har foreslaaet, at alle de Elever, der bestaae den Uddannelsen affluttende Prøve, have Ret

til at udnævnes til Corporaler, er det tillige anseet rigtigt ved at udnævne de Flinkeste af dem til tillige at være Officeraspiranter at udpege disse som egnede til i paakommende Tilfælde at erstatte yngre Officerer og til efter nogen Tids fortsat, frivillig Uddannelse at kunne overgaae i Officeresklassen.

For i Fredstid at formaae saavel Officeraspiranter som andre Corporaler til saaledes frivillig at forblive til Tjeneste i et længere Tidsrum end det, hvortil de oprindelig ere udtagne, har man benyttet de samme Belønningsmidler, som af Forsvarskommissionen ere foreslaaede, og der vil saaledes ikke kunne være nogen Tviv om, at, hvis Forsvarskommissionens Forudsætninger om den store frivillige Tilgang til Befalingsmandsskolerne vise sig at være begrundede, der da end mere efter Lovudkastets Bestemmelser vil blive en rigelig Tilgang af Officeraspiranter og Corporaler, der ønske at fortsætte deres Uddannelse udover den tidligere, ufrivillige Tjenestetid. Corporalerne har man givet Udsigt til Ansættelse i den faste Underofficersklasse, Adgang til de ved Kongelig Resolution af 29de September 1860 Reserveunderofficererne fortrinsviis forbeholdte Bestillinger og Tilsgaen om Orlovspenge ved Hjemsendelsen, Alt paa Betingelse af en fortsat Tjeneste i et vist Antal Aar, for hvis nærmere Bestemmelse Reglerne indeholdes i Lovudkastet (§ 104 – 106). Officeraspiranterne ville, naar de fortsætte Tjenesten og bestaae Afgangsexamen ved Officereskolens yngste eller næstældste Klasse samt tilfredsstillende fuldende deres praktiske Uddannelse ved vedkommende Troppeafdeling, efter bestaaet Prøve blive udnævnte til Secondlieutenanter (Reserveofficerer). Ved fremdeles at fortsætte Tjenesten som Secondlieutenant i et ligeledes i Lovudkastet (§ 112) nærmere fastsat Antal Aar erholde de Adgang til de ved den ovennævnte Kongelige Resolution Reserveofficerer forbeholdte Embeder og Bestillinger samt Ret til Orlovspenge ved Hjemsendelsen. Ved tillige at gennemgaae Officereskolens næstnyngste eller ældste Klasse opnaae de Adgang til fast Ansættelse som Linieofficerer.

Man har ved saaledes at ansætte den Tjenestetid, der fordres af Secondlieutenanter, til